ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **D. B.,** zastoupená Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky,** Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2016, č. j. 32 A 21/2016 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2016, č. j. CPR-4597-3/ČJ-2016-930310-C235.

[2] Citovaným rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Police České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 12. 2015, č. j. KRPB-245026/ČJ-2015-060026-SV; tímto rozhodnutím bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo stěžovatelce správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť se zdržovala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, a bez platného oprávnění k pobytu.

[3] Stěžovatelka byla kontrolována při pobytové kontrole v Brně dne 12. 10. 2015, přičemž lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že nemá žádné platné vízum ani oprávnění k pobytu na území České republiky. K tomu stěžovatelka uvedla, že na území České republiky pobývá na základě tzv. pobytové fikce ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, která byla založena na základě její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podané dne 29. 10. 2012 a vedené Ministerstvem vnitra pod č. j. OAM-67517/DP-2012. Na základě údajů z cizineckého informačního systému a následného dotazu u Ministerstva vnitra pak správní orgán I. stupně zjistil, že stěžovatelka na území České republiky pobývá již od roku 2007 s tím, že naposledy jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, a to s platností od 2. 10. 2010 do 1. 10. 2012.

[4] Dne 14. 9. 2012, tedy ještě v době platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu a ve lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podala stěžovatelka žádost o prodloužení doby platnosti daného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání; toto řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 22. 11. 2012, přičemž po zamítnutí odvolání, toto usnesení nabylo právní moci dne 27. 2. 2015.

[5] K posledně uvedenému datu dle názoru správního orgánu I. stupně skončil stěžovatelce oprávněný pobyt na území České republiky založený na základě tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a na tom nic nemění ani její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podaná dne 29. 10. 2012. Tato žádost – stejně jako další stěžovatelkou podané žádosti (o vízum za účelem strpění pobytu, o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny či o trvalý pobyt) – totiž byla podána až v době pobytové fikce založené „první“ žádostí podanou dne 14. 9. 2012 a tudíž žádnou další pobytovou fikci již založit nemohla. V případě stěžovatelky tak oprávnění k pobytu skončilo dnem, kdy bylo pravomocně skončeno řízení o této „první“ žádosti, tj. dnem 27. 2. 2015. Proto jí byl následně vydán výjezdní příkaz s platností od 26. 5. 2015 do 24. 7. 2015.

[6] Stěžovatelka ovšem výjezdní příkaz nerespektovala a pobývala na území České republiky neoprávněně v období od 25. 7. 2015 do 12. 10. 2015 (datum pobytové kontroly). Na základě toho správní orgán I. stupně přistoupil k vydání výše uvedeného rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku, a to za současného posouzení jeho přiměřenosti z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života stěžovatelky v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců; v rámci rozhodování o správním vyhoštění si správní orgán I. stupně vyžádal i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplynulo, že vycestování stěžovatelky je možné (nebyly shledány důvody znemožňující její vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců). Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podala stěžovatelka odvolání, které žalovaná zamítla a současně napadené rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu, kterou nyní napadeným rozsudkem krajský soud jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka předně napadala způsob aplikace tzv. pobytové fikce v dané věci s tím, že její pobyt na území České republiky byl oprávněný, neboť v době pobytové fikce – založené její „první“ žádosti podané dne 14. 9. 2015, podala dne 29. 10. 2015 „další“ žádost a řízení o ni nebylo dosud pravomocně skončeno. Tuto argumentaci krajský soud odmítl, vyšel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 - 32, a dospěl k závěru, že pobytové oprávnění stěžovatelky na základě tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vyčerpalo pravomocným rozhodnutím o „první“ žádosti stěžovatelky podané dne 14. 9. 2012. Dle názoru krajského soudu se proto její poslední oprávnění k pobytu na území České republiky váže k vydanému výjezdnímu příkazu s platností od 26. 5. 2015 do 24. 7. 2015. Pokud ho stěžovatelka nerespektovala a v uvedeném období nevycestovala, byl její další pobyt již neoprávněný, čímž byla naplněna dikce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

[9] Dále stěžovatelka rozporovala správními orgány provedené hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění vůči její osobě. K tomu krajský soud poznamenal, že § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců umožňoval vyhoštění stěžovatelky až na 3 roky. V daném případě však byla zvolena doba 1 roku, a proto nevzbuzuje dojem nepřiměřenosti. To potvrzují i odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánu, s nimiž se krajský soud ztotožnil; připustil sice, že nucené vycestování na uvedenou dobu může být zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky, nicméně nebude se jednat o zásah nepřiměřený ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soukromý a rodinný život stěžovatelky není vázán výhradně na území České republiky a její rodinné soužití s manželem může být realizováno i jinde, např. v domovském státě. Závěrem – s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 – krajský soud doplnil, že zásahem do soukromého a rodinného života chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, což není případ stěžovatelky.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[10] V kasační stížnosti stěžovatelka nejprve zcela obecně uvedla, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně pak konstatovala, že krajský soud dostatečným způsobem nepřezkoumal napadené rozhodnutí žalované a že se nesprávně vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě.

[11] Stěžovatelka je toho názoru, že i po dobu svého pobytu – podle ní nesprávně v praxi označovaného jako „fikce pobytového oprávnění“, mohla podat žádost o dlouhodobý pobyt, a pokud tak dne 29. 10. 2012 učinila, pobývala na území České republiky oprávněně, a to na základě právě probíhajícího řízení o této žádosti. Podle jejího názoru totiž § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezakládá jiný dlouhodobý pobyt s odlišnými právy a povinnostmi cizince, který by bylo možno označovat jako „fikci“ odlišnou od „skutečného“ pobytu. To znamená, že dle názoru stěžovatelky se nejen na základě její „první“ žádosti podané dne 14. 9. 2012, ale i na základě její „druhé“ žádosti podané dne ze dne 29. 10. 2012 považuje povolení předchozího dlouhodobého pobytu za platné (byť jeho platnost byla omezena do 1. 10. 2012 – viz výše). Nemohla proto na území České republiky v době pobytové kontroly pobývat neoprávněně. Jedině takový výklad § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců odpovídá podle stěžovatelky čl. 2 odst. 4

Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, a je rovněž v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.

[12] Stěžovatelka dále zpochybnila způsob, jakým se krajský soud vypořádal s otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle jejího názoru nebylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně území před jejím neoprávněným pobytem na straně jedné a zájmem na ochraně jejího soukromého a rodinného života na straně druhé. Intenzita porušení právního řádu České republiky – neoprávněného pobytu na území České republiky (jakkoli ho argumentací shora popírá), nedosahuje totiž takové míry, aby vyvážila zásah do jejího rodinného života za situace, kdy dlouhodobě pobývá na území České republiky a žije zde se svým manželem.

[13] Na základě toho stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

[14] Žalovaná k předložené kasační stížnosti žádné vyjádření nepodala.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatelka je ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[16] Podstatou projednávané věci je otázka interpretace a aplikace § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců – tj. fikce pobytového oprávnění a následně i otázka zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, vč. jeho přiměřenosti z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Krajský soud dospěl k závěru o zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, což stěžovatelka popírá s tím, že toto rozhodnutí bylo nedostatečně přezkoumáno a její námitky byly nesprávně posouzeny.

[17] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že se nejprve zabýval naznačenou vadou v podobě nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Jedná se totiž o takovou vadu, kterou se Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[18] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky –

v návaznosti na žalobní body – krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Stěžovatelka v žalobě uplatnila v podstatě dva základní žalobní body, a sice: i) otázku aplikace tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ii) otázku přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve vztahu k oběma otázkám se krajský soud jasně vyjádřil a vysvětlil, proč nepovažuje za důvodnou argumentaci stěžovatelky. Respektoval tak rozsah přezkumu určený samotnou stěžovatelkou a skutečnost, že v případě žalobního bodu ad ii) se ztotožnil též s odůvodněním rozhodnutí správních orgánů, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku; krajský soud i k tomuto žalobnímu bodu předestřel svůj náhled na věc a Nejvyšší správní soud považuje jeho rozsudek za přezkoumatelný. Ostatně sama stěžovatelka s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné a skutečnost, že s krajským soudem nesouhlasí, neznamená, že je jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

[19] Z hlediska zákonnosti napadeného rozsudku pak považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejdříve poukázat na § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ve znění do 17. 10. 2015, jež pokrývá i období, kdy stěžovatelka podala své žádosti), který – v rámci hlavy III (*Přechodný pobyt na území*), dílu 4 (*Přechodný pobyt na území na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu*), oddílu 3 (*Přechodný pobyt na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu*) – normoval následující: „*Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*“

[20] Z obsahu citovaného ustanovení i z jeho systematiky v rámci zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že mělo zajistit určitou plynulost a kontinuitu přechodného pobytu cizince, a to do doby než bude vyřízena jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu; za tímto účelem tedy stanovilo tzv. fikci legálního pobytu žadatele do doby rozhodnutí o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu u žadatele, který na území pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dní. Judikatura správních soudů posléze dovodila, že se předmětné pravidlo o tzv. fikci legálního pobytu analogicky uplatní i v případě žadatele, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, což byl i případ stěžovatelky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73).

[21] Jak je patrné z provedené rekapitulace správních spisů (bod I. odůvodnění tohoto rozsudku), stěžovatelka na území České republiky pobývala právě na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností do 1. 10. 2012; ještě před uplynutím platnosti tohoto pobytu si požádala o jeho prodloužení a zcela v souladu s judikaturou správních soudů a ustanovením § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jí tím byla založena fikce platnosti povolení k dlouhodobému pobytu i po 1. 10. 2012, kdy doba platnosti jejího pobytového oprávnění uplynula. O uplynutí doby platnosti dosavadního dlouhodobého pobytu není pochyb, stejně tak jako není pochyb o uplatnění fikce, dle které se předmětné pobytové oprávnění považovalo za platné až do doby nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti stěžovatelky podané dne 14. 9. 2012. Rozhodnutí o této žádosti nabylo právní moci dne 27. 2. 2015 – a až do tohoto data, resp. do data platnosti posléze vydaného výjezdního příkazu se tedy považoval pobyt stěžovatelky za oprávněný.

[22] Jinak řečeno, uplatnila se zde zákonem předvídaná pobytová fikce a tvrdí-li stěžovatelka, že se o fikci nejedná, nelze jí v tomto ohledu přisvědčit. V případě fikce platí, že určitá (fingovaná) skutečnost neexistuje, nicméně se k ní z praktických či jiných důvodů přihlíží, jako by existovala, což je zjevně i případ § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jakkoli doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, resp. dlouhodobého pobytu uplynula (zde: dne 1. 10. 2012), má se předmětné vízum, resp. pobyt za platný do doby pravomocného rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení platnosti (původního) povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádosti o vydání (nového) povolení k pobytu za jiným účelem – pokud byla taková žádost podána ve lhůtách dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (tj. nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, resp. povolení k dlouhodobému pobytu).

[23] Pro posuzovanou věc je však podstatnější to, zda zmíněná pobytová fikce založená v případě stěžovatelky její žádostí podanou dne 14. 9. 2012 skončila dne 27. 2. 2015, resp. dne 24. 7. 2012 (kdy vypršela platnost vydaného výjezdního příkazu) anebo trvala dále – v důsledku další žádosti stěžovatelky podané dne 29. 10. 2012; tato posléze uvedená žádost byla podána v době, kdy již původní pobytové oprávnění stěžovatelce nesvědčilo, jeho platnost uplynula dne 1. 10. 2012 a stěžovatelka zde pobývala právě na základě fikce legálního pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Za této situace tedy její „druhá“ žádost nemohla založit další fikci jejího legálního pobytu. To bylo opakovaně potvrzeno judikaturou správních soudů navazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015 - 32, na který správně odkázal též krajský soud.

[24] V citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „*tzv. fikce oprávněného pobytu podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje výlučně na případy, kdy žadatel podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tato fikce je tedy spojena jen s případy, kdy žadateli již byl pobyt na území České republiky povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů a ve stanovené době si žadatel požádá o povolení k dlouhodobému pobytu*.“ Fikce povoleného pobytu podle tohoto ustanovení naopak „*nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci již svědčí jen fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Opačný závěr by totiž vedl „*ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu řetězení fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.*“

[25] Stěžovatelce tudíž mohla založit tzv. fikci pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze „první“ žádost podaná dne 14. 9. 2012. „Druhá“ žádost podaná dne 29. 10. 2012 další fikci založit již nemohla. To znamená, že v době pobytové kontroly dne 12. 10. 2015 stěžovatelka oprávněna k pobytu na území České republiky nebyla, neboť v jejím případě pobytová fikce – založená „první“ žádostí – skončila dne 27. 2. 2015 a dne 24. 7. 2015 skončila též platnost následně vystaveného výjezdního příkazu. Není proto pochyb o tom, že v době od 25. 7. 2015 do 12. 10. 2015 pobývala stěžovatelka na území České republiky neoprávněně a naplnila tím zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců].

[26] Tento závěr vycházející ze shora zaujatého výkladu považuje Nejvyšší správní soud za rozumný, odpovídající nejen textu zákona o pobytu cizinců, ale i jeho smyslu a účelu, který nevybočuje ani z mantinelů ústavnosti či jakési širší spravedlnosti, jak se snažila naznačit stěžovatelka v kasační stížnosti. Naopak stěžovatelkou zastávaný výklad § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců by znamenal možnost účelového podávání opakovaných žádostí a ve výsledku pak prodlužování pobytu cizinců na území České republiky na základě nikdy nekončícího řetězení pobytových fikcí, o kterém hovořil Nejvyšší správní soud už ve výše citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 98/2015 - 32. A poukazovala-li stěžovatelka v tomto ohledu na zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), nelze ve zkratce jinak, než konstatovat, že se jedná o zásadu aplikovanou primárně v právu trestním. V nyní souzené věci však o trestání nejde (není zde žádný obviněný). Jedná se o přezkum administrativního opatření v podobě správního vyhoštění, u něhož by bylo možné uvažovat případně o aplikaci zásady *in dubio mitius* (v případě pochybností postupovat mírněji). Nicméně dle názoru Nejvyššího správního soudu zde žádné relevantní pochybnosti o výkladu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nejsou.

[27] Ve světle shora uvedeného proto považuje Nejvyšší správní soud první námitku stěžovatelky směřující vůči způsobu aplikace tzv. pobytové fikce podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za nedůvodnou.

[28] V druhé námitce stěžovatelka brojila proti zákonnosti rozsudku krajského soudu v tom směru, že aproboval rozhodnutí o jejím správním vyhoštění jako přiměřené z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života. I tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou a konstatuje k ní následující.

[29] Intenzita či závažnost protiprávního jednání stěžovatelky nebyla nijak zásadně vysoká – jednalo se o neoprávněný pobyt na území České republiky v délce necelých 3 měsíců. Na druhou stranu nelze nevidět, že stěžovatelka na území České republiky pobývala dlouhou dobu (od roku 2007) a věděla nebo mohla a měla vědět, jaké jsou její základní práva a povinnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců. Z její strany se nejednalo o žádné dílčí administrativní či evidenční pochybení, nýbrž o zcela zásadní nerespektování základní povinnosti vycestovat poté, co jí skončila tzv. fikce pobytu, jakož i platnost následně vydaného výjezdního příkazu. Je proto plně na místě, aby stěžovatelka nesla následky svého protiprávního jednání v podobě správního vyhoštění na dobu 1 roku – tedy na dobu představující jednu třetinu zákonem předvídané maximální možné doby tohoto administrativního opatření. Jedná se o dobu odpovídající a přiměřenou jak závažnosti a druhu protiprávního jednání stěžovatelky, tak jejímu soukromému a rodinnému životu na území České republiky.

[30] Stěžovatelka na území České republiky žije od roku 2007 a lze předpokládat, že za tuto dobu si zde vytvořila jisté sociální či ekonomické vazby podporované navíc tím, že zde s ní pobývá i její manžel. Nicméně neztratila ani vazby na svoji zemi původu (Ukrajinu), kde má zbytek rodiny (syna a dceru). Ostatně sama stěžovatelka v protokolu sepsaném správním orgánem I. stupně dne 12. 10. 2015, č. j. KRPB-245026ČJ-2015-060026-SV, uvedla, že jí žádná překážka k vrácení do domovského státu nebrání a že je ochotna tam v případě rozhodnutí o správním vyhoštění vycestovat. S ohledem na tyto skutečnosti tedy dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze mít rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky za nepřiměřeně zasahující do jejího soukromého a rodinného života.

[31] Právo na respektování soukromého a rodinného života požívá ochrany vyjádřené nejen v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale i v čl. 8 Úmluvy, na který správně poukázal krajský soud s tím, že jde o ochranu v situacích skutečně nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života cizince. To ovšem není případ stěžovatelky, a to nejen délkou doby jejího správního vyhoštění, ale i charakterem jejího rodinného života na území České republiky a možností jeho přenesení do domovského (příp. jiného) státu. Je totiž třeba brát v úvahu i tzv. extrateritoriální účinky zmíněného čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid* proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).

[32] Mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený všeobecný závazek respektovat volbu stěžovatelky a jejího manžela ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu (viz rozsudek ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül* proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94), k čemuž v případě stěžovatelky došlo a Nejvyšší správní soud v tomto ohledu považuje závěry úvah správních orgánů potažmo krajského soudu za opodstatněné.

V. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na vše shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. července 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu